



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 11/07
06.12.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Душанке Марјановић и Драгана Скока, чланова већа, са саветником суда Јеленом Тишма-Јовановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, кога заступа АБ, адвокат, ради поништаја решења Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе - Регионалног центра Нови Сад, бр. 431-23/06 од 28.04.2006. године, у предмету доприноса, у нејавној седници већа одржаној дана 06.12.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе - Филијале Зрењанин број 431-41/1238 од 13.01.2006. године, којим је тужилац задужен коначним износом доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за период од 02.04.2003. године до 12.09.2003. године у износу од 16.458,89 динара.

Тужилац у тужби оспорава законитост решења туженог органа због погрешно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и повреде правила поступка. Истиче да је 01.03.2003. године регистровао "ББ", а да је у то време био на снази пропис по коме власник самосталне радње који је у радном односу, не плаћа доприносе за пензијско и здравствено осигурање, као ни за случај незапослености и да је због нерентабилног пословања, одјавио радњу 12.09.2003. године, али да је 03.02.2004. године, односно 5 месеци након одјаве радње, Пореска управа њему доставила решење о плаћању доприноса за пензијско осигурање и осигурање за случај незапослености. Истиче да је он као тужилац запослен на неодређено време у Општој болници у Зрењанину, те да се стога на њега не односи ниједан од случајева из члана 12. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, на које се тужени позива. Предлаже да Врховни суд Србије уважи тужбу и поништи оспорено решење.

У датом одговору на тужбу тужени орган остао је у свему при разлозима из оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, те целокупних списа предмета ове управно-правне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је неоснована.

Из списка произлази да је првостепено решење од 13.01.2006. године, донето у извршењу пресуде Врховног суда Србије У. 2139/04 од 26.11.2004. године, којим је тужба тужиоца АА уважена и поништено решење Министарства финансија и економије Републике Србије, Пореске управе, Организационе јединице, Регионалног центра Нови Сад, број 431-371/2004 од 25.03.2004. године, а којим одбијена као неоснована жалба тужиоца изјављена на решење првостепеног органа од 31. 12. 2003. године, а којим је тужиоцу утврђено коначно задужење доприносом за пензијско и инвалидско осигурање за период од 02.04.2003. до 12.09.2003. године, као и допринос за осигурање за случај незапослености за период од 23.07.2003. до 12.09.2003. године, јер је по налажењу Врховног суда Србије у цитираној пресуди основан навод из тужбе да је незаконито решење управних органа у делу који се односи на обавезивање тужиоца на плаћање доприноса за случај незапослености јер Закон о запошљавању и осигурању за случај незапослени («Службени гласник РС», број 71/03), ни у једној својој одредби не прописује обавезу плаћања ових доприноса и за осигураника запосленог који обавља самосталну привредну делатност, односно обавезу плаћања доприноса за случај незапослености.

У поновном поступку првостепеним решењем од 13. 01. 2006. године, које је донето у извршењу цитиране пресуде Врховног суда Србије, тужилац је задужен коначним износом доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за период од 02.04.2003. до 12.09.2003. године, у износу од 16.458,89 динара.

По оцени Врховног суда Србије, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио као неосновану жалбу тужиоца изјављену на првостепено решење од 13.01.2006. године, јер је у првостепеном поступку утврђено да је тужилац био запослен, а да је истовремено био и власник "ББ", па је сходно одредби члана 191. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, у обавези да плаћа допринос за пензијско и инвалидско осигурање на најнижу законом утврђену основицу, по основу

обављања самосталне делатности и то 02.04.2003. године до дана обављања делатности, а доприносом за осигурање за случај незапослености тужилац није задужен.

Са изнетог, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилаца Врховни суд Србије је, на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 06.12.2007. године, У. 11/07

Записничар Председник већа - судија

Јелена Тишма-Јовановић, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ